

PHIL'S DERDE LIEFDE-DRAMA

DOOR

EMMY VAN LOKHORST.

I.

Ze was de laatste. Van 't pleintje der meisjes H. B. S. liep ze naar de brug van de Wittevrouwenstraat. En wat later stapte ze over de Biltstraat, het rose moesselinen jurkje golvend om haar bewegende beenen, de smalle bruine armen neerhangend, even meezwaaiend bij 't loopen. Onder 't klein rond hoedje sprongen haar krullen mee op en neer, op en neer. Soms viel er een over haar schouder op haar borst en dan gooide haar bruin handje de krul weer naar achter.

Haastig stapte ze al maar door, tot ze bij de Veeartsenijschool kwam, waar de Biltstraat minder druk werd. Even keek ze, rechts, naar het Oorsprongpark, waar de fontein flitste in het zonlicht en het groene gazon zoo malsch-fluweelig in de schaduw der boomen lag. Onder de marquises van het café op den hoek zaten een paar heeren, — en in de Maliebaan zag ze het geren van auto's en fietsen naast het wandelpad, waarover dames met kleurige parasols langzaam kuierden onder de dichtbelommerde boomen.

De vroolijke middag-na-vieren glansde overal. En fleurig stapte Phil door, de Buys Ballotstraat voorbij naar hun nieuwe huis. Ze belde niet aan de voordeur; opzij door het tuinhekje kon ze het kleine trapje af naar hun zijtuin. Phil zag, hoe boven, op de warande, de aucuba's en hangplanten rommelig waren neergezet. Ze hoorde gestommel van bezems en gesleep met kisten en gehamer en getik.... Het zou nog wel net zoo'n ongezellige herrie zijn als gisteren; al die gasfitters en behangers en schoonmaaksters en andere menschen die bij een verhuizing hooren.... 't was zoo vreemd, of je in een ander zijn huis was met andere

meubels, en zelfs Ma en Greet leken andere menschen....

De deuren van de tuinkamer beneden stonden open. Bovenop kisten en doozen zag Phil de oude breede schommel liggen met de dikke touwen en ijzeren haken.... leuk, dat die hier kon hangen en de ringen ook misschien....

Ze liep nu ineens door, de gang van de lage verdieping over, de trap op en naar de bel-étage. — O, dat was leuk, de vestibule was in orde, de portemanteaux stond al volgehangen met mantels en hoeden.... en kijk, 't gangtafeltje met de groote palm en de engeltjes met de hangplanten waren er ook.... veel gezelliger dadelijk, 't groen in de witte vestibule — En — nu zag ze 't pas, er hing een portière voor de trap naar beneden, dat was eenig, leuk om verstoppertje te spelen....

Haar hoedje nog op, liep ze naar binnen. „Dag Greet, waar is Ma?”

Greet was bezig boeken te schikken in het antieke kastje en zei verstrooid.... „Hè?... O dag.... op de warande, geloof 'k'....

Maar Ma was in 't zijkamertje met Ru bezig een schilderij te verhangen, dat niet naar haar zin was geplaatst: — „de schaduw viel naar 't licht — die menschen hadden geen oogen in hun hoofd, je moest alles zelf doen”, praatte ze tegen Ru, die op een stoel stond te hameren om een kram in den harden muur te krijgen....

„Zoo, dag kind, ben jij er al, is 't dan al vier uur?” schrikte Ma. Ru sprong van den stoel en maakte 'n diepe buiging tegen Phil die verlegen „dag Ru” zei, maar geen hand dorst te geven aan den nieuwen neef, dien ze gister pas voor 't eerst gezien had.

Ma vond, dat 't schilderij maar even moest wachten, ze gingen nu eerst een kopje thee drinken, 't was warempel al vier uur.

In de huiskamer kwam nu een zekere gezelligheid van kopjesgerammel en watergezing. Ru, luidruchtig student, bood aan,